

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України в Донецькій та Луганській областях
2 управління (з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)

Слідчий відділ

вул. Архітектора Нільсена, 33, м. Маріуполь, Донецької області, 87515, тел. (0629) 52-53-94
www.ssu.gov.ua. Код ЄДРПОУ 20001504

Від _____ № _____

На № _____ від _____

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Дніпро

«21» лютого 2024 року

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу УСБУ у Хмельницькій області підполковник юстиції Топільчук Андрій Анатолійович, розглянувши матеріали кримінального провадження, зареєстрованого в Єдиному реєстрі досудових розслідувань за № **22023050000001437** від **07.04.2023** за ч. 3 ст.111-1 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Аліпі Руслані Анатоліївні, 24.08.1972 року народження, уродженці смт Володарське Володарського району Донецької області, громадянці України, раніше не судимій, зареєстрованій за адресою: проспект Миру (раніше Леніна), будинок 113, квартира 52, місто Маріуполь Донецької області, -

про те, що громадянка України Аліпа Руслана Анатоліївна, 24.08.1972 року народження, підозрюється у впровадженні стандартів освіти держави-агресора у закладах освіти, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 111-1 КК України.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН), до складу якої входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної

незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав і резолюціями: від 16.12.1970 № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21.12.1965 № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав і про обмеження їх незалежності і суверенітету від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, визначено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію або втручання у будь-якій формі або з якої б то не було причини у внутрішні і зовнішні справи інших держав.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада УРСР проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно-територіальний устрій та порядок утворення національно-адміністративних одиниць.

Статтями 1, 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною. Статтею 73 Конституції України закріплено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Всупереч вказаним нормам Президент Російської Федерації, а також інші представники влади Російської Федерації, діючи всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам

Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України.

З цією метою 22.02.2022 Президент Російської Федерації підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які в той же день ратифіковані Державною думою та Радою Федерації Федеральних Зборів Російської Федерації.

В цей же день Президент Російської Федерації, з метою надання видимості законності дій по нападу на Україну, направив до Ради Федерації Федеральних Зборів Російської Федерації звернення про використання Збройних Сил Російської Федерації за межами Російської Федерації, яке було задоволено.

Керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей 23.02.2022 звернулися до Президента Російської Федерації з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» так званого «Донецької народної республіки» та «Луганської народної республіки».

Президент Російської Федерації 24.02.2022 оголосив про своє рішення почати військову операцію в Україні, після чого був відданий наказ на вторгнення підрозділів Збройних Сил Російської Федерації на територію України.

Після цього, 24.02.2022 на виконання вищевказаного наказу військовослужбовці Збройних Сил Російської Федерації шляхом збройної агресії, незаконно вторглися на територію України через лінію державного кордону України, розташовану в Автономній Республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Київській, Сумській, Чернігівській та інших областях та шляхом застосування зброї здійснили напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, житлові масиви та інші цивільні об'єкти, а також здійснили окупацію частини території України, чим вчинили дії на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується до теперішнього часу та призводить до тяжких наслідків.

24 лютого 2022 року указом Президента України № 64/2022 у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан на всій території України, який було продовжено на 90 діб Указом Президента України Володимира Зеленського № 451/2023 від 26.07.2023, строк дії воєнного стану в Україні продовжено з 05

години 30 хвилин 18 серпня 2023 року строком на 90 діб згідно з Указом Президента № 451/2023 від 26.07.2023, а також дія воєнного стану в Україні продовжено з 05 години 30 хвилин 18 серпня 2023 року **строком на 90 діб згідно з Указом Президента № 3565-ІХ від 13 травня 2024 року.**

07.03.2022 військовослужбовці Збройних Сил Російської Федерації, шляхом збройної агресії, спільно з представниками так званої «днр», які є частиною окупаційної адміністрації РФ, здійснили тимчасову окупацію частини території Донецької області з державними органами, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями, іншими об'єктами.

Разом з цим, стандарти освіти нашої держави та рф мають відмінності.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про освіту», заклад освіти – юридична особа публічного чи приватного права, основним видом діяльності якої є освітня діяльність. Згідно зі ст. 10 цього Закону, складниками системи освіти є: дошкільна, позашкільна, повна загальна середня, спеціалізована, професійна (професійно-технічна), фахова передвища, вища освіта, освіта дорослих, у тому числі післядипломна освіта.

Окрім згаданого Закону, організацію та здійснення освітньої діяльності, залежно від рівнів освіти й типів навчальних закладів, регулюють спеціальні закони – закони України «Про дошкільну освіту», «Про повну загальну середню освіту», «Про позашкільну освіту», «Про професійну (професійно-технічну) освіту», «Про фахову передвищу освіту», «Про вищу освіту», якими визначено поняття та зміст стандартів освіти за кожним рівнем і видом освіти.

Положеннями ст. 28 Закону України «Про вищу освіту» в Україні діють заклади вищої освіти, до яких відносяться: університет – багатогалузевий (класичний, технічний) або галузевий (профільний, технологічний, педагогічний, фізичного виховання і спорту, гуманітарний, богословський/теологічний, медичний, економічний, юридичний, фармацевтичний, аграрний, мистецький, культурологічний тощо) заклад вищої освіти, що провадить інноваційну освітню діяльність за різними ступенями вищої освіти (у тому числі доктора філософії), проводить фундаментальні та/або прикладні наукові дослідження, є провідним науковим і методичним центром, має розвинуту інфраструктуру навчальних, наукових і науково-виробничих підрозділів, сприяє поширенню наукових знань та провадить культурно-просвітницьку діяльність.

Відповідно до ст. 32 Закону України «Про освіту» **стандарт освіти визначає вимоги** до обов'язкових компетентностей та результатів навчання здобувача освіти відповідного рівня, загальний обсяг навчального навантаження здобувачів освіти, інші складники, передбачені спеціальними законами. Стандарти освіти розробляються та затверджуються у порядку, визначеному спеціальними законами та іншими нормативно-правовими актами.

Отже, єдиними стандартами освіти в нашій державі Україна визначаються лише, *ті які визначено спеціальними законами та іншими нормативно-правовими актами.*

Статтею 10 вказаного Закону визначено, що стандарти вищої освіти, це сукупність вимог до освітніх програм вищої освіти, які є спеціальними для всіх освітніх програм у межах певного рівня вищої освіти та спеціальності.

Стандарти вищої освіти розробляються для кожного рівня вищої освіти в межах кожної спеціальності відповідно до Національної рамки кваліфікацій і використовуються для визначення та оцінювання якості вищої освіти та результатів освітньої діяльності закладів вищої освіти (наукових установ), результатів навчання за відповідними спеціальностями.

Стандарт вищої освіти визначає такі вимоги до освітньої програми:

1) обсяг кредитів ЄКТС, необхідний для здобуття відповідного ступеня вищої освіти;

2) вимоги до рівня освіти осіб, які можуть розпочати навчання за цією програмою, та результатів їх навчання;

3) перелік обов'язкових компетентностей випускника;

4) нормативний зміст підготовки здобувачів вищої освіти, сформульований у термінах результатів навчання;

5) форми атестації здобувачів вищої освіти;

6) вимоги до створення освітніх програм підготовки за галуззю знань, двома галузями знань або групою спеціальностей (у стандартах рівня молодшого бакалавра), міждисциплінарних освітньо-наукових програм (у стандартах магістра та доктора філософії);

7) вимоги професійних стандартів (за їх наявності).

Заклад вищої освіти на підставі відповідної освітньої програми розробляє навчальний план, що визначає перелік та обсяг освітніх компонентів у кредитах ЄКТС, їх логічну послідовність, форми організації освітнього процесу, види та обсяг навчальних занять, графік навчального процесу, форми поточного і підсумкового контролю, що забезпечують досягнення здобувачем відповідного ступеня вищої освіти програмних результатів навчання.

Як визначено, «мовою оригіналу» - Федеральный государственный образовательный стандарт (ФГОС) — совокупность обязательных требований к образованию определенного уровня и (или) к профессии, специальности и направлению подготовки, утвержденных федеральным органом исполнительной власти, осуществляющим функции по выработке государственной политики и нормативно-правовому регулированию в сфере образования. К образовательным стандартам, принятым до 2009 года, применялось название «Государственные образовательные стандарты». До 2000 года, до принятия государственных стандартов по каждой ступени общего образования и специальности (направления подготовки) профессионального образования, в рамках общего государственного образовательного стандарта применялись государственные требования к минимуму содержания уровню подготовки выпускника по каждой ступени образования и специальности.

ФГОС высшего образования – обязательны к применению всеми имеющими государственную аккредитацию вузами рф. В соответствии с Федеральным законом от 29.12.2012 № 273-ФЗ «Об образовании в Российской Федерации» определено, что образовательные организации высшего

образования, в отношении которых установлена категория **«федеральный университет»** - «Мариупольский государственный университет имени А.И. Куинджи», имеет такой статус или «национальный исследовательский университет», а также федеральные государственные образовательные организации высшего образования, перечень которых утверждается указом Президента Российской Федерации, вправе разрабатывать и утверждать самостоятельно образовательные стандарты по всем уровням высшего образования. Требования к условиям реализации и результатам освоения образовательных программ высшего образования, включенные в такие образовательные стандарты, не могут быть ниже соответствующих требований федеральных государственных образовательных стандартов.

Так, **Аліпа Руслана Анатоліївна**, у період з 1995 року по жовтень 2022 року працювала у Маріупольському державному університеті на різних посадах, остання займана посада – методист 1 категорії по роботі з іноземними студентами **Центру міжнародної освіти Маріупольського державного університету**. До 2017 обіймала посади асистента, старшого викладача кафедри грецької філології та перекладу.

Досудовим розслідуванням встановлено, що не пізніше квітня 2022 року, перебуваючи на території окупованого міста Маріуполь Донецької області, усвідомлюючи, що в Україні введено воєнний стан, керуючись ідеологічними та корисливими мотивами, Аліпа Руслана Анатоліївна добровільно погодилась на співпрацю з окупаційною владою рф, та добровільно працевлаштувалась до створеного окупаційною владою, так званого **Федерального державного бюджетного освітнього процесу та впровадження стандартів освіти держави – агресора у даному закладі освіти, а саме: т. зв. «старшого преподавателя кафедры славянской филологии факультета филологии и массовых коммуникаций», після реорганізації обійняла посаду т. зв. «старшого преподавателя кафедры русского языка и литературы факультета филологии и массовых коммуникаций» та так званого «исполняющей обязанности заведующей кафедры русского языка и литературы факультета филологии и массовых коммуникаций».**

Згідно з Наказом Міністерства освіти і науки № 424 від 14.06.2022, процес реєстрації «Мариупольского государственного университета» як юридичної особи на території «Донецької Народної Республіки» завершено, навчальний заклад прийнятий до відання «Министерства образования и науки Донецкой Народной Республики».

У березні 2023 року розпорядженням уряду російської федерації від 29 березня 2023 р. № 750-р, т.зв. «МГУ «ДНР» передано у федеральну власність та у відання **Міністерство освіти і вищої науки російської федерації.**

Наказом Міністерства науки і вищої освіти російської федерації від 30 березня 2023 № 339 «Мариупольский государственный университет» перейменовано на «федеральное государственное бюджетное образовательное учреждение высшего образования «Мариупольский государственный университет имени А.И. Куинджи» (далі – «ФГБОУ ВО Мариупольский университет»).

Аліпа Руслана Аеатоліївна, обіймаючи посаду *т. зв. «исполняющей обязанности заведующей кафедры русского языка и литературы факультета филологии и массовых коммуникаций» та т. зв. «старшего преподавателя кафедры русского языка и литературы факультета филологии и массовых коммуникаций»*, за напрямом підготовки кафедри забезпечує виконання нижче вказаних державних освітніх стандартів т.зв. «ДНР» /держави агресора (рос.):

- «Федеральный государственный образовательный стандарт высшего образования - бакалавриат по направлению подготовки 45.03.01 Филология», який затверджено «Приказом Министерства науки и высшего образования рф от 12 августа 2020 г. №986»;
- «Федеральный государственный образовательный стандарт высшего образования по направлению подготовки 45.03.02 Лингвистика (уровень бакалавриата), який затверджено «Приказом Министерства науки и высшего образования рф от 07 августа 2014 г. №940»;
- «Федеральный государственный образовательный стандарт высшего образования - по направлению подготовки 45.04.01 Филология(уровень магистратуры)», який затверджено «Приказом Министерства науки и высшего образования рф от 03 ноября 2015 г. №1299».

Аліпа Р.А., обіймаючи посаду т.зв. «старший преподаватель кафедры русского языка и литературы факультета филологии и массовых коммуникаций», за стандартами освіти держави – агресора викладає наступні дисципліни:

- для студентів **бакалаврату**: «Введение в языкознание»; «Основы теории и практики перевода»; «История русского языка»; «Социолингвистика»; «Общее языкознание»; «Практикум по редактированию»; «Русский язык и культура речи»; «Лингвострановедение и межкультурная коммуникация»; «Детская литература»; «Методика преподавания русского языка как иностранного»; «Информационные технологии в лингвистике»; «Методика лингвистических и литературоведческих исследований».
- для студентів **магістратури**: «Лингвокультурология: тенденции и перспективы»; «Русский язык и современные коммуникативные технологии»; «Пространственно-временная организация литературного произведения/ Основы работы с текстовыми массивами»; «Квантитативная лингвистика и новейшие информационные технологии»; «Развитие лингвистических традиций в современной науке»; «Актуальные проблемы языкознания и развитие лингвистических традиций в современной науке»; «Современные информационные технологии в филологии»; «Основы работы с текстовыми массивами/ Корпусная лингвистика».

У травні 2023 року наказом № 265 від 02.05.2023 в.о. ректора т.зв. «ФГБОУ ВО Мариупольского государственного университета «днр» *Аліну Р.А.* так званого «старшего преподавателя кафедры славянской филологии факультета филологии и массовых коммуникаций» призначено керівником магістерських дисертацій 4-х студентів так званого «факультета филологии и массовых коммуникаций» заочної форми навчання.

За всіма дисертаціями під керівництвом Аліпи Р.А. готуються студентами у відповідності до норм стандартів освіти держави агресора (45.04.01 «Филология (профиль: Русский язык и литература)»; 39.04.02 «Лингвистика (профиль: Теория и методика преподавания языка, литературы и культуры (русский язык и литература, английский/новогреческий язык))»).

18 травня 2023 року за ініціативи та за участі Аліпи Р.А. в онлайн-форматі відбулася «I – всероссийская научно-практическая конференция «Актуальные проблемы современной русской филологии». Співорганізаторами конференції виступили ВНЗ-партнер Російський державний гуманітарний університет, ВНЗ Санкт-Петербурзький державний педагогічний університет імені А. І. Герцена.

23 вересня 2023 року на майданчику т. зв. «МГУ имени А.И. Куинджи» Аліпа Р.А. організувала проведення заходу «Международная просветительская акция «Литературный диктант», в якому взяло активну участь 100 студентів та викладачів, які відповідали на 20 питань, присвячених російській літературі від класики до сучасності. За організаційну допомогу в проведенні даної акції Аліпа Р.А. отримала відповідну подяку від керівництва «Мурманской государственной областной универсальной научной библиотеки» (рф).

Окрім цього, Аліпа Р.А., являється составителем/разработчиком «РАБОЧИХ ПРОГРАММ ДИСЦИПЛИН» - «русский язык в современные коммуникативные технологии», «развитие лингвистических традиций в современной науке», «практикум по редактированию», «социолингвистика» за різними спеціальностями підготовки, що розроблені за стандартами рф та впроваджені в МГУ «днр», які затверджено проректором університету Макаренко М.В.

У період з 04 по 07 вересня 2022 року Аліпа Р.А., обіймаючи посаду так званого «старшего преподавателя кафедры славянской филологии факультета филологии и массовых коммуникаций», на підставі наказу в. о. ректора Сиволап Л.А. та відповідно до наказу т.зв. «Міністерства освіти та науки «ДНР» №789 від 01.09.2022, з метою впровадження стандартів освіти держави – агресора у вказаному навчальному закладі, пройшла навчання по додатковій професійній програмі підвищення кваліфікації за напрямом «Актуальные вопросы преподавания в образовательных учреждениях высшего образования: нормативно-правовое, психолого-педагогическое и методическое сопровождение» у Федеральній державній бюджетній освітній установі вищої освіти «Донський державний технічний університет (російська федерація, м. Ростов-на-Дону) *та отримала відповідне свідоцтво про підвищення кваліфікації.*

Крім того, Аліпа Р.А. пройшла навчання по програмі «Введение в рационализаторство в Автономной некоммерческой организации «Агентство развития профессионального мастерства (WorldSkills Russia —)» та отримала відповідне «Свидетельство № 004338 от 18.12.2023»,

Також, встановлено, що не пізніше 27 вересня 2023 року Аліпа Р.А. займає посаду т. зв. «исполняющей обязанности заведующей кафедры русского языка и литературы факультета филологии и массовых коммуникаций» та т. зв. «старшего преподавателя кафедры русского языка и литературы факультета филологии и массовых коммуникаций», Мариупольского государственного университета имени А.И. Куинджи» та включена до складу навчально-методичної ради т. зв. університету на 2023-2024 навчальний рік.

Так, Аліпа Руслана Анатоліївна, в силу своєї займаної посади і відповідно до своїх посадових обов'язків, передбачених «должностной инструкцией заведующего кафедрой», яка завірена першим проректором Адамовим Д.В., зобов'язана «осуществлять руководство кафедрой в соответствии с законодательством Российской Федерации об образовании, Уставом Университета и иными локальными нормативными актами; разрабатывать стратегию развития деятельности кафедры по направлениям подготовки, укрепляют и развивают внешние связи с работодателями и органами управления образованием; осуществляют выполнение государственного образовательного стандарта» та інші.

Разом з цим, Аліпа Руслана Анатоліївна, 24.08.1972 року народження, 28.09.2023 з числа викладачів Мариупольского университета, так званого «факультета филологии и массовых коммуникаций» виявила бажання стати членом партії «Единая росия», що підтверджує підтримання з її боку окупаційної влади на окупованій території та сприяння їм у впровадженні стандартів освіти в університеті.

Таким чином, що громадянка України Аліпа Руслана Анатоліївна, 24.08.1972 року народження, підозрюється у впровадженні стандартів освіти держави-агресора у закладах освіти, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 111-1 КК України.

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ у Хмельницькій області
підполковник юстиції

Андрій ТОПІЛЬЧУК

«ПОГОДЖЕНО»

Процесуальний керівник у провадженні –
заступник начальника відділу захисту інтересів
дітей та протидії домашньому насильству
Донецької обласної прокуратури
«21» лютого 2024 року

Леонід ФЕДОРОВСЬКИЙ

ПРАВА ПІДОЗРЮВАНОВОГО Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим досліддам.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист. Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Права мені роз'яснені та зрозумілі. Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрювана _____ (_____)

Захисник _____ (_____)

«__» год. «__» хв. «__» _____ 2024 року

Повідомлення про підозру вручив:
**Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
 УСБУ у Хмельницькій області
 підполковник юстиції**

Андрій ТОПІЛЬЧУК

«21» лютого 2024 року